

tror derfor, man bør fastholde denne Regel. Eigeledes kan jeg ikke tro Andet, end at man, trods hvad det ærede Medlem bemærkede, bør bibeholde Reglen i § 8 om, at privat skiftende Arvinger i Tilfælde af Uenighed maa kunne paakalbe offentligt Skifte. Det ærede Medlem opfattede, hvis jeg forstod ham ret, det Spørgsmaal, om denne Paragraf var saaledes at forstaa, at Arvinger, der kontraktmæssig havde vedtaget privat Skifte, desuagtet ved Benyttelsen af § 8 kunde fremkalde offentligt Skifte. Det blev benegtet af den foregaaende ærede Taler; men jeg kan ikke se rettere, end at det maa besvares bekræftende; thi Betingelsen for privat Skifte er jo netop altid, at alle Arvingerne have, om jeg saa maa sige, ved Kontrakt, ved Overenskomst, været enige om privat Skifte; anderledes kan privat Skifte ikke fremkomme; men det synes mig ikke, at denne Omstændighed — naar ikke det Modsatte særlig og udtrykkelig er vedtaget — kan være til Hindring for, at da Enkelte maa kunne rekurere til offentligt Skifte, naar der yttre sig en saadan Uenighed, som gjør det umuligt at fortsætte det private Skifte. Ogsaa i denne Henseende kan man paaberaabe sig Praxis; den praktiske Trang har ogsaa paa dette Punkt gjort sig gjældende i den Retning. Naar der nemlig opstaar en større Uenighed imellem Arvingerne, er det den eneste praktiske Løsning, at de paakalbe offentligt Skifte. At det skulde ske af Chikane eller Leiligheds, er Noget, som det forekommer mig, der ikke er Grund til at befrygte, og som heller ikke i Praxis har vist sig. Der er jo nemlig, og vil stadig være, en Grund, som vil afholde Arvingerne derfra, og det er Hensynet til Skifteomkostningerne, som de lige saa vel efter den nye Lov, som staar paa Dagsordenen efter dette Lovforslag, som efter den nuværende Tilstand ville komme til at føle, hvis de leiligheds paakalbe offentligt Skifte. — Hvad dernæst angaar det Spørgsmaal, der er opkastet af det ærede Medlem, nemlig om dette Lovforslag hjemler præklusiv Virkning af Proklama, saa tror jeg, at den Lov, han opfattede, ikke er begrundet. Det synes mig ikke, at der ret vel kan være Lov i saa Henseende, idet de Paragrafer, som det ærede Medlem selv henpegede til, nemlig § 56, som siger, at der i Øvrigt bliver at forholde efter Bestemmelserne for Arv- og Gjælds-Pragaafses-Boer, og § 80, som for privat Skifte henviser til de bestaaende Rettsregler i Forbindelse med de af nærværende Lovs Bestemmelser, som efter deres Natur ere anvendelige derpaa, nødvendigvis maa medføre, at Proklama har præklusiv Virkning i alle Boer. Men jeg tror heller ikke, at den Lov, han rejste om Nødtigheden af, at det var saaledes, er berettiget; thi selv med Hensyn til de Boer, hvor Arv og Gjæld vedgaas, og private Boer — det var for deres Vedkommende han mente, at Sagen kunde være tvivlsom — gjør sig de samme Betragtninger gjældende, nemlig

den, at Arvingerne ikke med megen Fortrystning kunne skifte og dele Boet, naar der ikke er præklusiv Virkning af Proklama. — Det ærede Medlem antogde dernæst i høi Grad over Bestemmelsen i § 27, og udtalte sig mod det Princip, som der gjøres gjældende, nemlig at Samtykke fra alle mødende Stemmeberettigede med Skifterettens Billigelse fordres for at kunne fravige den almindelige Realisationsmaade ved Skifte, nemlig ved Auktion, og foretage Salg underhaanden. Eigesom dette er Noget, som med velberaad Du er sat ind i dette Lovudkast, efterat have været Gjenstand for overmaade indgaaende Drøftelse i Proceskommissionen, saaledes tror jeg ogsaa, at det virkelig er den eneste retfærdige Løsning. Det, som det ærede Medlem antogde over, var især det, at der fordreves Alles Samtykke; selv om Skifteretten var enig deri, skulde ikke Flertallet kunne vedtage en Realisation underhaanden. Men det forekommer mig, at man morder her et Punkt, hvor der virkelig er Tale om et rent Retsspørgsmaal, hvor der er Spørgsmaal om at tilfidesætte en Afgjørelsesmaade, som ikke blot er et Interessespørgsmaal, men et Retsspørgsmaal; thi hvad enten der er Tale om Kreditorer, eller Tale om Arvinger — der er i § 27 nærmest Tale om Kreditorernes Interesse, idet denne Paragraf findes i den Del af Lovudkastet, som handler om Arv- og Gjælds- ikke Vedgaaelses-Boer — findes der Krav paa, at Realisationen bliver den lovbestedte; Kreditorer kunne ikke engang ved Enighed, og da endnu mindre ved Flertimmighed, realisere paa anden Maade end den, som Lovgivningen har hjemlet. Lige saa vist som Kreditorer, naar de forfølge deres Fordringer igennem Eksekution, maa finde sig i at komme til deres Tylbetsgjørelse gennem den ved Loven foreskrevne Realisationsmaade, saaledes maa ogsaa Kreditorerne, naar de under Lovet forfølge paa Skifte, finde sig i, at man ikke fraviger den lovbestedte Realisationsmaade; det kunde saare let komme til, at Kreditorerne i saadanne Tilfælde, hvor det stod paa Pippet, om hvorvidt, naar Boet blev realiseret, Arvingerne fik Noget eller ikke, kunde stride til at lade Salg foregaa underhaanden for at komme til en hurtig Afgjørelse, hvorved de saae, at de bleve dækkede, men at der ikke blev Noget til Arvingerne, hvilket vilde være en ligefrem Krantelse af disses Ret. Men det er ikke mindre Tilfældet — forekommer det mig — at Flertallet af de Stemmeberettigede, selv om Skifteretten er enig med deri, ikke bør kunne tilfidesætte den lovbestedte Realisationsret. Det Samme, som gjælder for Kreditorerne, vil i Øvrigt til en vis Grad gjælde, selv om Bestemmelserne anvendes paa de Boer, hvor Arv og Gjæld er vedgaaet, eller hvor Kreditorerne ere saaledes sikrede, at det væsentligt er Arvingerne, som der tages Hensyn til; thi ogsaa der har hver Arving Ret til at fordrø sin Lov udtagen in natura, men videre gaaende Ret kan man ikke sige den enkelte Arving